

SETKÁNÍ S PASTÝŘÍ

Text Maria Grace Dateno FSP
Ilustrace Paul Cunningham

Kapitola první

Na projíždce

Naše dobrodružství začalo jedno obyčejné úterní odpoledne. Moje starší sestra Hana, můj malý bráška Noe a já jsme dodělali úkoly a rozhodli jsme se, že se pojedeme projet na kole.

Hana popadla svoje kolo a byla pryč dřív, než si Noe stačil obout tenisky.

„Dělej, Noe! Pospěš si!“ křičel jsem, když jsem vyndal kolo a přehodil nohu přes sedátko.

„Počkej, Calebe!“ volal Noe a stále ještě si zavazoval tkaničky. Je mu teprve šest, takže

mě vždycky prosí, abych na něj čekal. Nechtělo se mi ale čekat, protože Hana už byla na silnici. Nechtěl jsem, aby nám ujela daleko, ale trochu jsem kvůli Noemovi zpomalil.

Jakmile jsem dorazil k silnici, nabral jsem rychlost. Šlapal jsem vestoje a snažil jsem se Hanu dohonit dřív, než vyjede na kopec. Tam obvykle jezdíme, když se jedeme projet na kole. Máme dovoleno jezdit na silnici, protože tam není žádný provoz. Ta cesta vede jen k našemu domu a k Browningově farmě.

Stromy v lese pokrývaly na jedné straně stínem téměř celou silnici a já jsem cítil, jak nádherně voní zimolez. Na opačné straně cesty se rozprostíralo zarostlé pole.

„Počkejte! Počkejte na mě!“ slyšel jsem, jak za mnou křičí Noe.

Ten, kdo jako první vyjede na vrchol kopce, se obvykle ihned pustí druhou stranou dolů. Je to nádhra jet dolů bez šlapání, když vám vítr fouká do tváří. Hana je skoro vždycky první. Překvapilo mě proto, když jsem ji viděl, jak nahoře zastavila a sundala

nohu ze šlapátka. Ještě jsem přidal a chtěl jsem kolem ní prosvištět.

„Hej, počkejte!“ slyšel jsem znovu, jak volá Noe. Zabrzdil jsem vedle Hany a také jsem zastavil, abych na něj počkal. Otočili jsme se a viděli, jak se náš malý bráška snaží, aby kopec vyjel.

O půl minuty později zastavil Noe vedle nás. „Prima, jedem!“ řekl a usmíval se od ucha k uchu.

Všichni tři společně jsme pár metrů pořádně šlápli do pedálů, a když jsme nabrali rychlost, pustili jsme se dolů z kopce.

No a v tu chvíli se začalo dít něco zvláštního.

V polovině kopce se něco stalo. Když jsme o tom spolu později mluvili, nemohli jsme se shodnout na tom, jak nám to vlastně připadalo. Já jsem měl pocit, jako bychom najednou zpomalili, protože vzduch zhoustl.

Hana řekla: „Ne, bylo to, jako by se ze vzduchu stala voda.“

„Ale nebyli jsme mokří,“ řekl Noe. „Prosť jsme se začali pohybovat zpomaleně.“

Jednoduše se stalo tohle: Zpomalili jsme, pak naše kola zmizela a my jsme místo jízdy na kole běželi (zpomaleně) z kopce! Než jsme seběhli z kopce dolů, ocitli jsme se na jiném místě a v jiné době. Ale ještě jsme si to neuvědomovali.

Kde na světě?

„Podívejte se na sebe!“ vykřikla Hana, což bylo úplně zbytečné, protože už jsme dávno jeden na druhého zírali. Šaty, které jsme předtím měli na sobě, se změnily v naprosto jiné oblečení.

„Co to je?“ zeptal jsem se a tahal jsem za světlehnědé oblečení, které jsem měl na sobě. Mělo dlouhé rukávy a provaz uvázaný kolem pasu jako řemen. Noe vypadal stejně. „Vypadá to jako noční košile – *holčičí* noční košile.“

„To teda nevypadá,“ řekla Hana. „A netvař se tak znechuceně.“

Podíval jsem se, co má na sobě Hana. Její oblečení mělo stejnou barvu, ale kolem krku bylo zdobené. Moje a Noemovo ne, takže jsem se cítil o něco lépe.

„Co to ale je?“ zeptal jsem se.

„No... vypadá to jako...“ začala Hana.

„Podívejte! Co se stalo se stromy?“ zeptal se Noe a rozhlížel se kolem.

„Dobrá otázka,“ odpověděl jsem. „A tamhle to pole taky vypadá jinak.“

„A kde jsou naše kola?“ ptal se Noe a s vyděšeným výrazem ve tváři se točil kolem dokola.

Všichni jsme se obrátili a běželi zpátky do kopce s nadějí, že najdeme svá kola možná ležet u cesty. Nebylo po nich ale ani stopy. Kam až jsme dohlédli, nebylo nic jiného než kopce, prach a malé keře.

„A něco se stalo i se silnicí,“ pronesl Noe.

Byla to pravda. Nebyla na ní žádná dlažba, pouze udusaná hlína.

Stáli jsme na kopci a dívali se na sebe.

„Přemýšlím, jak k tomu došlo,“ řekl jsem.
„Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel.“

„Je úplně jedno, *jak* se to stalo! Musíme to vrátit zpátky,“ řekla Hana. „Musíme přijít na to, jak najít náš dům.“

Řekl bych, že si dělala starosti. Haně je skoro jedenáct a chová se, jako by za nás byla zodpovědná – to znamená, že má pocit, že ona musí rozhodnout, co budeme dělat.

„Ztratili jsme se?“ zeptal se Noe.

„Nemohli jsme se ztratit,“ řekl jsem.
„Ztratit se takhle rychle není možné. Hano, doma nemusíme být dřív než na večeři. Pojďme dál dolů po cestě a uvidíme, o co tady jde.“

„Jo,“ řekl Noe.

„Ne kluci, musíme jít domů a říct mamince a tatínkovi, co se stalo,“ řekla Hana.

Podívali jsme se s Noemem na sebe a obrátili oči v sloup, ale vydali jsme se za Hanou stejnou cestou, kterou jsme právě přišli, akorát bez kol.

Šli jsme a šli. Zanedlouho už nebyla ani žádná cesta, po které bychom mohli jít. Půda

byla kamenitá a rostly na ní malé keře, tráva a plevel, které byly pěkně vysušené. Když jsem si zvykl na to, co jsem měl na sobě a co vypadalo trochu jako župan, docela jsem si to oblíbil. Oděv sahal asi tak ke kolenům, ale byl volný, takže se v něm dobře šlo.

„Tak jo, Hano, zastavme se na chvilku,“ pronesl jsem poté, co se zdálo, že jdeme nejmíň hodinu. „Teď už bychom tam měli být.“

„A já mám žízeň,“ postěžoval si Noe.

„No na pití jsme si nic nevzali,“ řekla Hana.

„A taky mám hlad,“ dodal Noe.

„Měl jsem v kapse pytlík oříšků a sušeného ovoce,“ poznamenal jsem, „ale...“

Všichni jsme si ze stran sáhli na své oblečení, ale nemělo žádné kapsy.

„Myslím, že prostě musíme jít dál,“ řekla Hana, „a nakonec určitě dojdeme k našemu domu.“

Ještě chvíli jsme šli a pak to Hana vzdala. Když jsme se posadili k odpočinku, Noe otevřel ústa, aby si znovu postěžoval. Najednou

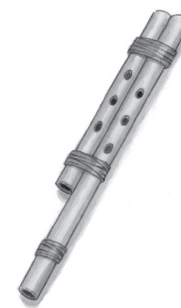
se však podíval nahoru a naklonil hlavu na jednu stranu.

„Slyšíte to?“ zeptal se a při tom se usmíval.

„Co?“ zeptal jsem se. „Já nic neslyším.“

Všichni jsme se zastavili a poslouchali. Brzy jsme mohli slyšet to, co slyšel Noe – byla to hudba, která se ozývala odněkud znedaleka.

Kapitola třetí

Mladý pastýř

Vyskočili jsme a vydali se směrem, odkud se zdálo, že ten zvuk přichází.

„Podívejte se na to!“ zvolal Noe. Ukazoval přes pole pokryté suchou trávou a několika keři. „Co je to?“

Vzhlédli jsme a v dálce na svahu malého kopce jsme spatřili skupinky bílých teček. Některé z nich se pohybovaly.

„Myslím, že jsou to ovce!“ prohlásil jsem.

„Fajn, tak teď vím jistě, že jsme se ztratili,“ řekla Hana, „protože Browningovi ovce nemají, ani žádní jiní naši sousedé.“

Obsah

Kapitola první: Na projížďce.....	5
Kapitola druhá: Kde na světě?	10
Kapitola třetí: Mladý pastýř	15
Kapitola čtvrtá: Benjamín se dělí.....	23
Kapitola pátá: Místo k pobytu	28
Kapitola šestá: Nehoda	34
Kapitola sedmá: Noční vytí.....	40
Kapitola osmá: Převyprávěný příběh	47
Kapitola devátá: Konec příběhu	53
Kapitola desátá: Konec <i>druhého</i> příběhu ...	60
Kapitola jedenáctá: Co se právě stalo?	65
Kapitola dvanáctá: Dobrý pastýř	73
Kde najdeme příběh o Ježíšově narození v Bibli?	77